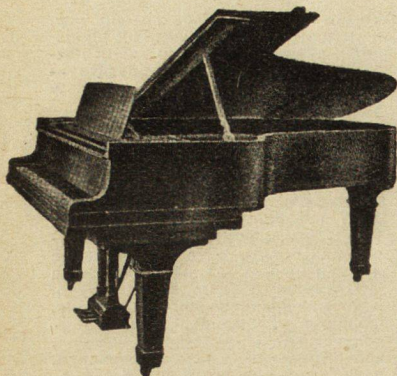

чрезъ чукчета. Шрьодеръ представилъ тия два модела на Саксонския кралъ, но вече не му били върнати. Готфридъ Зилберманъ, 1728, изнамира, сжщо, единъ механизъмъ съ чукчета. Андреасъ Щайнъ изнами-

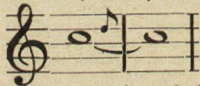
Рояль (флюгелъ)

ра въ Агсбургъ тѣй наречения „нѣмски“ или „виенски“ механизъмъ, при който чукчетата не лежатъ на една особена летва, а стоятъ върху задния край на клавиша. Около 1730 се отдѣля строенето на пианата отъ това на органа, и инструментитѣ на Щайнъ намиратъ, бързо, едно голѣмо разпространение. Пиана съ нѣмски механизъмъ биватъ пренесени и въ Англия, дето механизма бива усъвършенствуванъ още повече отъ Бродвудъ, и по този начинъ се получава „английския механизъмъ“. Предимството на английския механизъмъ предъ нѣмския е, че първиятъ дава по-мощень и по пѣвучъ тонъ, което се длѣжи на това, че при този механизъмъ чукчетата стоятъ на една особена летвица, отдѣлени отъ клавиша, и се подвижватъ чрезъ единъ прикрепень въ него тласкачъ, до като при „нѣмския“ механизъмъ тѣ стоятъ на задния край на клавиша. Една голѣма придобивка е, сжщо, изнамѣрениа отъ Себастианъ Ераръ въ Парижъ, тѣй наречень „репетицио-

ненъ механизъмъ“, даващъ възможность да се удари сжщия тонъ, преди клавиша съвсемъ да се е освободилъ. Ераръ удѣлжава и прави струнитѣ по-дебели, а сжщо внася и подобрене на резонаторовата дъска. Въ сегашно време има следнитѣ видове П-а: **рояль** (флюгелъ)—съ хоризонтално разположение на струнитѣ и, обикновено — по-дълги. Най-малкия видъ отъ тѣхъ се нарича Stutzflügel или „Mignon“, (за концертни цели се употрѣбаватъ рояли съ по-голѣми размѣри); **Пианино**—съ отвесни струни, обикновено покжси, отколкото на рояля. Най-прочути свѣтовни марки пиана сж: (гл.) Блютнеръ, Бьозендорферъ, Щайн-вай, Плейелъ, Гаво и др.

Пианола — Презъ течение на XIX в. сж правени нѣколко опити за построяване на механическо пиано, отъ които най-пригодно и най-широко разпространение намѣри изнамѣрената презъ 1898 г. П., която се привежда въ движение чрезъ единъ механизъмъ на сгжстенъ въздухъ. П. се състои отъ единъ уредъ, прикаченъ къмъ обикновеното пиано, и оградень съ една редица педали, причиняващи развиването на надупчената хартия, върху която сж означени нотитѣ на композицията. Удрянето на клавишитѣ на пианото става чрезъ продупчването, причинено отъ единъ видъ клавишъ, удрящъ върху клавишитѣ на пианото, и по този начинъ замѣства прѣститѣ на свиреца. Урегулнрването бързината на чукането става чрезъ две комбинирани дрѣжки.

Пианто, ит. *piano*, фр. *plainte* —

въ старата вокална музика украшение, наричано още отъ

французитѣ *aspiration*.

Пиати, ит. *piati* — буквально = „плючи“, ударень инструментъ — „чине-ли“ (гл. т.). При голѣмия барабанъ *senza P.* значи—безъ плючи, удряне само върху кожата.

Пиати, Алфредо — Piatti, Alfredo — виртуозъ-челистъ и композистъ, род. 8 ян. 1822 въ Крочета ди Ноцо при Бергамо, умр. 19 юлий 1901 с. т., ученикъ на Миланската консерватория; концертнралъ въ Парижъ, а въ Лондонъ става любимецъ на